

In Deo

Ton Simons

Antonius Theodorus

Ton is op 29 december 1937 geboren in Schiedam. Op 15 augustus 1959 legde hij zijn Eerste Geloften af in de FIC. Hij overleed in het woonzorgcentrum De Beyart op 17 april 2018.

Een gevarieerd leven

“Hoe mooier de herinneringen, des te moeilijker is de scheiding. Maar dankbaarheid verandert de pijn der herinnering in stille vreugde.”

Deze gedachten van Dietrich Bonhoeffer, een Duitse dominee en verzetsstrijder, hoorden we zojuist in de eerste lezing. Ieder die in deze kapel verblijft, of op de huistelevisie de uitzending volgt, heeft bij het leven en werken van broeder Ton Simons haar of zijn eigen herinneringen.

Ton heeft een leven van ruim tachtig jaar achter de rug. Hij zou volgend jaar herdacht hebben, dat hij zestig jaar onze medebroeder was. Een lang, rijk en gevarieerd leven achter de rug. Bij

ons allemaal leven veel herinneringen aan hem, zeker wanneer we nu ons Ton voor de geest halen, in zijn goede en zwakke momenten. Dat doen we, met respect en met pijn in het hart, nu hij voor het laatste in ons midden is.

Ton zag het levenslicht in Schiedam. Zijn oom Paternus Kloos, een sjiek ogende medebroeder van ons, kwam daar regelmatig ben hen thuis op bezoek. Blijkbaar werd Ton door hem én door de broeders van school aangetrokken tot het broederleven. In 1952 meldde hij zich aan bij de broeders en volgde de schildersopleiding aan de vakschool aan de Tongerseweg in Maastricht. Eduardo Goets leerde hem dat vak, waarbij bleek dat Ton een heel precieze wijze van werken had.

*Hij gaf onze gasten
het oprechte gevoel
dat ze welkom waren*

Op het juvenaat was ook vaak gelegenheid om, naast de vorming en opleiding, gezellig feest te vieren. Er werden revues gespeeld, gezongen, en muziek gemaakt bij overstenfeesten. Ton vormde samen met Appie Cox en Jan Lippens het ‘Laddertrio’. Samen met Jan zorgde hij voor de zang, op de muziek die Appie had gecomponeerd. Feestvieren, genieten van alle goeds eromheen, was hem op het lijf geschreven.

Ik herinner mij nog goed, dat we op De Beyart het jubileumfeest van Alfonso John vierden. Deze broeder was adviseur bij de aanschaf van olieverwarming in onze kloosters. Ton trad bij een sketch over Alfonso als haremmeisje op, compleet met een sluier, half onder zijn ogen, en gehuld in een lang gewaad. Ik maakte toen ook deel uit van die harem rond de ligstoel van de oliesjeik Alfonso. We hadden veel plezier met elkaar en succes met ons optreden. Mooie herinneringen aan feestvieren in de goede ouwe tijd.

Na zijn eerste professie in 1959 nam hij de naam Henrico aan. Hij werd hij lid van het onderhoudsteam in De Beyart. Onder leiding van Winolt Lodder werd degelijk en hard gewerkt. In 1974 mocht hij naar Miranda de Ebro, waar we een juvenaat hadden.

Ton werd aangesteld als onderhoudsman en surveillant. Noud Fonken, die met hem in Miranda verbleef en jarenlang met hem in de Overkantgemeenschap woonde, vertelde me dat hij het surveilleren ernstig opnam. “Hij hield een wakend oog over de jongens, keurig in het pak met een stropdas. Soms met een sigaar in de mond. Het was ‘n waardige verschijning en de jongens konden goed met hem overweg. Als leider bij het sporten van de juvenisten, gooide hij hoge ogen. De Spaanse taal beheerste hij wel niet volmaakt, maar hij kon wél duidelijk maken, wat hij wel en niet goed vond.”

In 1981 repatriëert hij naar Nederland en krijgt een functie binnen het gastenteam in De Beyart. Hij werkt daarin goed samen met Edward Bloetjes, Karel Geboers en Guido Wigman. Later nog met de dames Lie Bastian en Ans Beckers. Hij verricht dit werk 13 jaar, de laatste jaren als eindverantwoordelijke.

“Ton was het visitekaartje van De Beyart,” vertelde Noud me. “Hij kende de gasten allemaal bij hun naam en was zeer gastvrij en voorkomend. Hij gaf onze gasten het oprechte gevoel dat ze welkom waren.” Dit werk rondt hij af in 1998.

Op de Beyart Offsetdrukkerij kreeg hij de taak om onze FIC-uitgaven te verzenden. Dat betrof de verzending van ‘Gedachten en gebeden’, ‘Dagteksten’, en veel ander materiaal van de Werkgroep Gebed, en de tijdschriften ‘Berichten Broeders van Maastricht’ en ‘Oriëntatie FIC’. De verzending van het laatstgenoemde orgaan verrichtte hij nog tot voor kort. Het was werk dat precies bij hem paste. Het vereiste ordening, accuratesse en goede organisatie. Alle enveloppen op postcode geordend, in de juiste enveloppen, in aparte dozen voor de bezorging op het centraal postkantoor aan het Vrijthof.

Je moest hem niet van zijn ordeningsritme afbrengen, want dan brak er lichte paniek uit. Alles op zijn vaste plaats, zijn vaste gang, in hetzelfde tempo.

Hij was lid van de gemeenschap Overkant. Naast zijn werk op zijn kantoor vervulde hij enkele vaste taken, waaronder het ophalen van de post bij de receptie en het uitdelen ervan in de postvakjes. Hij woonde trouw de lokale beraden bij en had vaak constructieve bijdragen. Hierbij kon hij ook best kritische opmerkingen naar voren

brengen. Elke morgen en avond woonde hij de gebedsvieringen bij in de eigen kapel. Regelmatig was hij daar ook voorganger.

Ton was geen man die de grote Beyartkapel plat liep. Op zijn kamer volgde hij de zondagsvieringen op de televisie. Over zulk soort zaken wilde hij niet aangesproken worden. Hij bewaarde veel van zijn gevoelens diep in zijn eigen hart.

Bij feesten had hij in de recreatieruimte altijd een geestige en vaak originele voordracht. Hij hield van gezelligheid, was een goed gemeenschapslid en toonde zich behulpzaam en meelevend.

Hem werd lichamelijk leed niet bespaard. Hij had vaak veel lasten van klein en groot lichamelijk ongemak. Dan sloot hij zich wat af, en wist zich daarna te hervinden. “In ieder leven dat belangeloos en eerlijk wil zijn, komt Calvarie voor.” zei eens een wijs mens.

Ongeveer twee jaar geleden ontving hij het slechte nieuws dat hij ongeneselijk ziek bleek. Dat was voor hem en de mensen om hem heen een zware klap.

Hij werd na dit bericht omgeven door warme zorg. Mede daardoor wist hij zijn ernstige situatie met blijmoedigheid te dragen. Het Team FIC, de medewerkers van de facilitaire dienst en de verzorging, familie en medebroeders omringden hem met oprecht meeleven. Als je hem bezocht kon hij best wel openhartig zijn en eerlijk over zijn situatie te spreken. Hij vertelde dan dat hij niet opzag tegen de dood en dat hij een mooi leven had gehad. Daar was hij heel dankbaar voor.

Ieder die Ton met zorg omringde, gaf gestalte aan wat Huub Oosterhuis eens schreef: "Zend mij de engel van de laatste troost: De warme ogen van een mens. Onthoud mij niet een mens die zegt: Hier ben ik."

Op 17 april rond acht uur in de morgen, drukte Ton op de noodbel in zijn kamer. Bij binnenkomst van de haastig toegesnelde verpleegkundigen bleek hij helaas al aan een hartstilstand te zijn overleden.

Herinneringen aan zijn mooie leven passeerden nu de revue. Herinneringen die vaak heel vreugdevol, soms ontroerend, soms wat pijnlijk, aan ons voorbij gingen. Straks zullen die nog worden aangevuld door zijn broer Pieter.

Ton was een goed mens, die zich soms mischien ook wat miskend voelde. Maar die, ondanks dat gevoel, toch voluit in staat was waardering, vriendschap, goedheid en dienstbaarheid ten toon te spreiden én terug mocht ontvangen.

Dat hij in vrede mag rusten in de nabijheid van de Heer, die hij op zijn geheel eigen wijze, trouw wist te dienen. Goede Ton, onze dankbaarheid ten opzichte van jou verandert de pijn der herinnering in stille vreugde.

Wim Swüste FIC

1975, Miranda de Ebro. Eerste professie van Lucio Torres / First profession of Lucio Torres. Latuinus Vaessen, Pedro van Bommel, Alfonso John, Alfredo de Bresser, Tom Simons, the mother and brother of Lucio Torres

1992, Maastricht. Speech bij het gouden jubileum van Bruno van der Made / speechifying at the golden jubilee of Bruno van der Made

2003, Maastricht. Het Alfabettenkoor / The Alfabet Choir. Wolfgang Borghans, Pedro Vloeimans, Teófilo de Koning, Ton Simons, Siward Wolters

Dank je wel broer!

Pieter Simons

We nemen vandaag afscheid van onze broer Ton, die na de diagnose darmkanker in 2016, de prognose kreeg van nog een aantal maanden. Niemand van ons had verwacht dat hij nog bijna 2 jaar, op zijn manier, van het leven kon genieten.

Wij hebben als zus en broers ieder onze eigen herinneringen aan Ton, zowel thuis in Schiedam als later gedurende zijn kloosterleven. Wat hierbij naar voren springt is de opgewektheid, trouw, acceptatie en tevredenheid van Ton. Maar toch, ook de kunst van het mopperen was hem niet vreemd.

Ton en ik, als jongsten in ons gezin, zijn veel met elkaar opgetrokken en we hadden een gezamenlijke passie voor sport, met name voetbal. Daar kwam in 1952 een einde aan toen Ton op 14 jarige leeftijd naar het juvenaat van de Broeders van Onbevleete Ontvangenis van Maria, in Maastricht ging. Ik was met mijn 12 jaar mijn maatje kwijt, maar zijn roeping en overtuiging waren sterker.

Hij koos bewust voor Maastricht omdat hij het habijt van de broeders mooier vond dan het habijt van zijn ooms van de Broeders van Dongen. Zo ijdel was hij ook wel.

Ton volgde een opleiding op de schildersvak-school aan de Tongerseweg, werd een bekwaam schilder en deed in 1959 zijn professie. Het contact met zijn familie was voor hem belangrijk. Nooit vergat hij een verjaardag of een feestelijke gebeurtenis en als je op bezoek kwam was hij altijd een goed gastheer.

Naast zijn werk was de sport lange tijd zijn hobby. Ik herinner mij zijn activiteiten in pensionaat St. Louis in Amersfoort als voetbalcoach van een jeugdelftal, waar hij veel plezier aan beleefde. Ton is altijd actief geweest, ook toen hij zijn schilderskwast aan de wilgen hing.

Van verveling was bij hem geen sprake want de tv, computer, later de smartphone hielden hem wel bezig. Voor een Whatsapp draaide hij zijn hand niet om. Als je bij hem op bezoek kwam was dat ook altijd een van de onderwerpen van gesprek.

De laatste maanden zag je Ton achteruitgaan maar hij bleef toch in veel dingen geïnteresseerd.

Drie weken geleden liet Ton mij nog met trots zijn nieuwe magnetron zien, waarmee hij de kant-en-klaarmaaltijden van AH kon opwarmen. De maaltijden in het restaurant vond hij te flauw en niet zo lekker. Over mopperen gesproken!

Namens de familie wil ik de medebroeders van Ton en zijn verzorgers en huisgenoten van De Beyart bedanken voor hun broederschap en alle zorg die u hem gegeven heeft.

Ton, bedankt dat je onze broer was.

Ik wil afsluiten met een kort gedichtje van Toon Hermans. Dat past wel in deze Limburgse ambiance.

Weg

*Zijn wij onderweg naar 'iets'
Of is het maar 'n reis naar 'niets'*

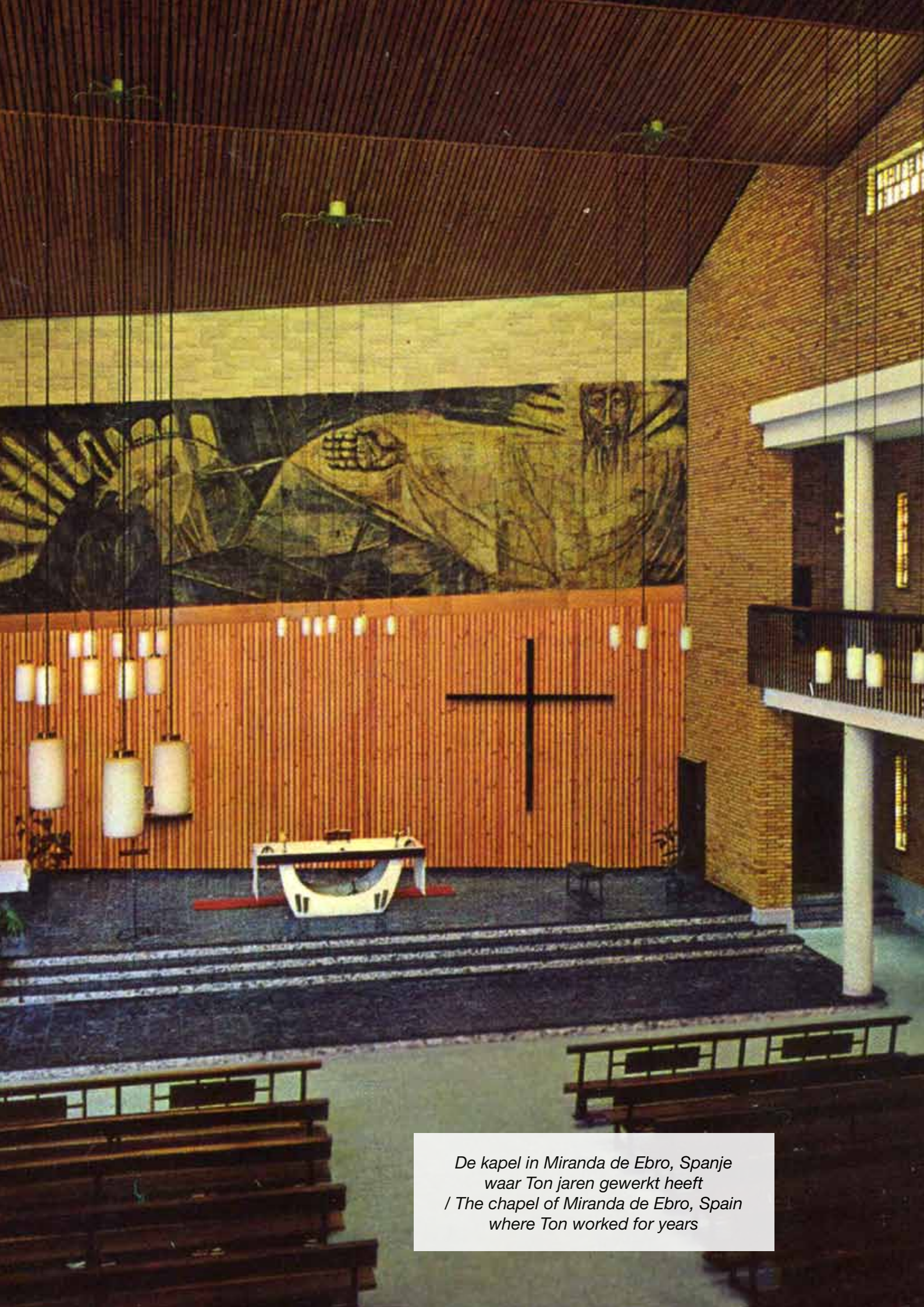
*Leven tussen vreugd' en pijn
Zou dat werkelijk leven zijn?*

*Is het leven.....zomaar leven
Of een deel van 't grote plan*

*Soms kom je iets eeuwigs tegen
En heel even denk je dan:*

*Dat het licht weer op kan stralen
Uit een diepe duisternis*

*En dat leven wordt geboren
Uit wat al gestorven is.*

*De kapel in Miranda de Ebro, Spanje
waar Ton jaren gewerkt heeft
/ The chapel of Miranda de Ebro, Spain
where Ton worked for years*

2014, Maastricht. Ton in zijn kantoor waar hij al het werk deed voor de diverse FIC-publicaties / in his office where he did all the work for the various FIC publications

A life full of variety

Ton Simons was almost sixty years a brother and he led a rich and varied life in those sixty years. He was attracted to the congregation at an early age, inspired by both the brothers at his school and by an uncle who was in FIC. He trained as a house painter, but he also hugely enjoyed all the music and play-acting that was part of life at the FIC training college in Maastricht. He and others often enacted small plays at celebrations, or sang as a small choir. On one memorable occasion he played a harem girl, complete with veils.

Then he went to Spain and did school surveillance as well as maintenance. And he was often involved in the reception of guests, something he continued to do after he returned to Maastricht in 1981. Guests always felt very welcome, as he remembered not only names and faces but also preferences. And he was often a witty speaker on official occasions such as jubilees.

The other thing he did, with meticulous care, and continued to do even weeks before his death, was the sending of FIC publications and magazines to their subscribers. As such he served this magazine for more than 25 years.

For his brothers and sisters, he continued to be a warm family man, who enjoyed contacts and visits deeply. He remained interested to the very last.

We are grateful for his presence among us and pray he now lives in Eternal Peace with the God he served for so long in his own special way.